

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: **EMPLOY s. r. o.**, IČO: 28018532,
sídlem Perlová 60/14, 301 00 Plzeň,
zastoupena Mgr. Marianem Francem, advokátem,
sídlem Škroupova 796/10, 301 00 Plzeň,

proti
žalovanému: **Oblastní inspektorát práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj**,
sídlem SNP 2720/21, 400 11 Ústí nad Labem,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žalovaný je povinen** v řízení vedeném pod sp. zn. S7-2017-119 vydat rozhodnutí ve věci samé do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 17 841 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalobkyni se vrací** přeplatek soudního poplatku ve výši 1 000 Kč. Tato částka bude žalobkyni vrácena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost pokračovat v řízení o správních deliktech vedeném pod sp. zn. S7-2017-119 a vydat rozhodnutí ve věci samé. Předmětné řízení bylo vedeno o třech správních deliktech podle § 33a odst. 1 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“), které žalovaný spatřoval v tom, že žalobkyně měla porušit své povinnosti na úseku agenturního zaměstnání stanovené jednak v § 308 odst. 1 písm. f), jednak v § 309 odst. 2 písm. f) a jednak v § 309 odst. 5 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“). Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně předeslala, že žalovaný nijak nereagoval na odpor, který podala proti příkazu ze dne 8. 3. 2017, č. j. 6828/7.30/17-4, kterým jí byla uložena pouta ve výši 132 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Uvedla, že proti tomuto příkazu podal její oprávněný zástupce odpor, který ovšem žalovaný zcela ignoroval a dokonce označil příkaz za pravomocný a vykonatelný. Žalobkyně popsala, že za ni na základě plné moci ze dne 2. 3. 2016 jednal jako zmocněnec J. Ž., který byl jediný oprávněn jednat v rámci kontroly i v případných souvisejících řízeních. Předmětná plná moc byla žalovanému doručena dne 16. 3. 2016 a žalovaný v průběhu kontroly respektoval tohoto zmocněnce jako oprávněného zástupce (např. při nahlížení do spisu dne 2. 6. 2016). Další postup žalovaného byl pro žalobkyni nepochopitelný, neboť vydaný příkaz podle ní nesporně souvisel s provedenou kontrolou a přímo na ni navazoval jako první úkon ve správním řízení. Podle žalobkyně musel žalovaný o včasném podání odporu vědět, a jeho postup tak byl buď vědomým atakem na žalobkyni, nebo důsledkem organizačního chaosu u žalovaného. Žalobkyně zdůraznila, že je povinností úřadu organizačně zajistit úplnou a včasnou informovanost kompetentních úředníků o aktuálním stavu věci, přičemž v takovém případě by se nemohlo stát, aby oprávněná úřední osoba Mgr. J. Z. po týdnu od doručení odporu žalobkyni oznámila, že nabyl právní moci.
3. Žalobkyně uvedla, že příkaz jí byl doručen do datové schránky dne 8. 3. 2017 a v reakci na jeho doručení a zejména s ohledem na skutečnost, že její jediný zmocněnec čerpal dvoutýdenní dovolenou, vyzvala žalobkyně prostřednictvím svého jednatele žalovaného, aby příkaz sám zrušil z moci úřední, neboť zastávala názor, že příkaz byl vydán v rozporu s § 150 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle žalobkyně musí být pro vydání příkazu splněny podmínky uvedené v § 150 odst. 2 správního řádu, mezi něž patří pořízení protokolu tím, kdo může být oprávněnou úřední osobou. Podotkla, že v organizačním systému inspekce práce je stanoveno, že kontroly a s nimi spojené úkoly provádějí výhradně inspektoři a v navazujících správních řízeních mohou být oprávněnými osobami výhradně právníci služebně zařazení na právním oddělení žalovaného. Podle žalobkyně tak inspektoři (ani Bc. D. S., který provedl kontrolu) nemohou být oprávněnými úředními osobami ve správním řízení. Dodala, že průkaz inspektora podle § 7 odst. 2 zákona o inspekci práce je pouze dokladem o pověření k výkonu kontrolní činnosti, nikoli oprávněním úřední osoby pro řízení o správním

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

deliktu. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neobdržela od žalovaného odpověď obratem, povolala svého zmocněnce z dovolené.

4. Podle žalobkyně je jejím výsadním právem určit si zmocněnce. Zdůraznila, že zmocnění proběhlo v souladu se zákonem, a stanovisko žalovaného, že správní řízení bylo zahájeno doručením příkazu dne 8. 3. 2017 a ukončeno nabytím právní moci příkazu dne 17. 3. 2017, označila za zcela nepřijatelné. Připomněla, že zmocněnec již během kontroly předcházející vydání příkazu opakovaně žalovanému zasílal písemná podání, aktivně se ve věci vyjadřoval a bylo nepochybné, že tak hodlal činit i nadále. Žalobkyně podotkla, že správní řád nezapovídá možnost učinit více podání v jedné písemnosti, pokud se jedná o podání srozumitelná. V daném případě učinil podle ní zmocněnec jednou písemností dvě podání, která zjevně a srozumitelně oddělil, a to odpor proti příkazu a stížnost na nesprávný postup žalovaného podle § 175 správního řádu. Podle žalobkyně je pak pouze organizační věcí úřadu, jak dvě či více podání učiněná jednou písemností vyčlení k samostatnému projednání či řešení. Konstatovala, že její zmocněnec, jehož plnou moc žádá ze stran nevypověděla, nesporně podal proti příkazu ze dne 8. 3. 2017 včasný odpor; tato datová zpráva ID „X“ byla žalovanému doručena dne 16. 3. 2017 v 9:32:49 hodin. Žalobkyně zopakovala, že žalovaný se k podanému odporu jednoznačného zmocněnce nijak nevyjádřil a chová se tak, jako by žádný odpor podán nebyl. Žalobkyni ani nebylo vysvětleno, jak žalovaný na tento odpor pohlíží, zda popírá zastoupení, nebo zda odpor nebyl kvůli administrativnímu chaosu vůbec zaznamenán. Uzavřela, že tím byla výrazně dotčena její práva.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil spisovou dokumentaci a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Potvrdil, že žalobkyně v rámci kontroly vedené pod sp. zn. I7-2016-474 doložila plnou moc, zmocnění ovšem zaniklo okamžikem ukončení kontroly, tj. v souladu s § 18 písm. b) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“) doručením vyřízení námitek dne 5. 8. 2016, a proto žalovaný nemohl akceptovat tuto plnou moc v jiných řízeních, byť třeba navazujících. S ohledem na vyhodnocení plné moci žalovaný shledal, že byl ve správním řízení povinen komunikovat toliko se žalobkyní, nikoli s panem Ž. Správní řízení proto bylo zahájeno dne 8. 3. 2017 doručením příkazu do datové schránky žalobkyně, která jediná (nikoli pan Ž.) byla legitimována k podání odporu. Žalobkyně však odpor nepodala, zaslala pouze podání, které podle žalovaného odporem nebylo, v němž jej vyzvala, aby z moci úřední konal způsobem nepředpokládaným správním řádem. Na toto podání žalovaný odpověděl v nejkratší možné době s ohledem na personální obsazenost, a byť se tato doba neshodovala s očekáváním žalobkyně, nejednalo se o zvlášť žalovaného vůči ní. Žalovaný rovněž žalobkyni oznámil, že příkaz nabyl právní moci, neboť proti němu nebyl ve lhůtě podán odpor oprávněnou osobou, tj. osobou disponující plnou mocí relevantní pro správní řízení sp. zn. S7-2017-119.
6. Podání učiněná panem Ž. se podle žalovaného s ohledem na charakter plné moci, jíž byl vybaven, a na příslušná ustanovení správního řádu nemohla stát relevantními podáními ve správním řízení sp. zn. S7-2017-119 a žalovaný se jimi zabýval v samostatném řízení, o jehož průběhu byl oprávněn informovat výhradně pana Ž., nikoli žalobkyni. Žalovaný zastával názor, že pokud by postupoval jinak a informace dotýkající se účastníka řízení sděloval třetí osobě (v řízení se žalobkyní panu Ž., resp. v řízení s panem Ž. žalobkyni), jednal by v rozporu s právními předpisy. Žalovaný nesohlasil s tvrzením o rozpornosti Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

příkazu s § 150 odst. 2 správního řádu, neboť se podle něj jednalo o příkaz vydaný v souladu s § 150 odst. 1 a § 79 odst. 5 správního řádu. Uzavřel, že jeho postup byl plně v souladu s právními předpisy a netrpí vadami, které mu žalobkyně přičítá.

Doplnění žaloby

7. V doplnění žaloby ze dne 28. 3. 2019 žalobkyně uvedla, že po odmítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě usnesením zdejšího soudu ze dne 4. 7. 2017, č. j. 15 A 136/2017-11, mohla jen v obavách čekat, zda s ní v důsledku nezákonného vyznačení právní moci na předmětném příkazu Generální ředitelství Úřadu práce České republiky zahájí správní řízení o odnětí licence ke zprostředkování zaměstnání. Toto řízení bylo zahájeno dne 17. 7. 2017 a jednatel žalobkyně se při následném nahlížení do spisu neformálně dozvěděl, že povolení ke zprostředkování zaměstnání se všem agenturám práce, kterým byla za porušení § 308 a § 309 zákoníku práce uložena pokuta vyšší než 50 000 Kč, striktně odebrá a na správní uvážení se v těchto případech nehraje. Žalobkyni se nakonec podařilo dosáhnout přerušení předmětného řízení do doby rozhodnutí zdejšího soudu v projednávané věci.
8. Žalobkyně zdůraznila, že žalovaný vyznačil na sporný příkaz nabytí právní moci, aniž by před tím postupoval podle § 37 odst. 3 správního řádu a vyzval žalobkyni k odstranění vad podání, čímž jí jednoznačně zabránil v realizaci práva na spravedlivý proces. Podotkla, že úřad práce v jím vedeném řízení o odnětí licence ke zprostředkování zaměstnání vyhodnotil plnou moc pana Ž. jako nedostatečnou a vyzval žalobkyni k odstranění vad podání, čehož žalobkyně využila. Pokud by také žalovaný respektoval § 37 odst. 3 správního řádu a vyzval žalobkyni k odstranění vad podání, žalobkyně by nepochybně stav zhojila a tato žaloba by podle ní vůbec nebyla podána. Žalobkyně poznamenala, že rozdíl v postupu obou zmíněných správních orgánů ve srovnatelné situaci je naprosto zásadní, když úřad práce respektoval § 37 odst. 3 správního řádu, zatímco žalovaný jej ignoroval, a žalobkyni tak svévolně odebral právo na spravedlivý proces. V důsledku nezákonného vyznačení právní moci na dotčeném příkazu se tak žalobkyně ocitla kousek od „trestu ekonomické smrti“.

Ústní jednání soudu

9. Při ústním jednání konaném dne 22. 5. 2019 právní zástupce žalobkyně trval na tom, že žaloba byla podána důvodně, neboť tvrzená nepřípustná nečinnost žalovaného nadále trvá. Zdůraznil, že důvodnost žaloby dovozuje z toho, že v předmětné věci byl podán řádný odpor. Upozornil na to, že žalobkyně učinila také výzvu ke zrušení předmětného příkazu z moci úřední, které ovšem nebylo vyhověno s ohledem na to, že se podle žalovaného jednalo o ukončenou věc. Právní zástupce žalobkyně z procesní opatrnosti navrhl, aby soud provedl výslech J. Ž., který by mohl ozřejmit další vývoj jednání se žalovanou stranou, popřípadě by mohl uvést, že jiné správní orgány v jiných správních řízeních identickou plnou moc bezvýhradně akceptovaly i ve svých navazujících řízeních. K tomu doplnil, že postup žalovaného tak byl pro žalobkyni nepochopitelně nepředvídatelný. V konečném návrhu právní zástupce žalobkyně navrhl, aby soud žalobě v plném rozsahu vyhověl. Trval na tom, že rozporovaná plná moc pro J. Ž. byla řádná, a proto doručením odporu měl být předmětný příkaz bez dalšího zrušen a mělo být vedeno správní řízení. Pokud by žalovaný shledal nějaké vady dotčené plné moci, měly být tyto nedostatky vytčeny postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu a žalobkyně měla být vyzvána k jejich odstranění. Právní zástupce žalobkyně uzavřel, že žalovaný při hodnocení plné moci

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

postupoval s přepjatým formalismem, který nekoresponduje judikatuře soudů rozhodujících ve správním soudnictví.

10. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání setrvala na návrhu žalobu zamítnout a odkázala na písemné vyjádření žalovaného k žalobě. Doplnila, že žalobkyně napadla její postup stížností u nadřízeného správního orgánu, který však tuto stížnost vyhodnotil jako nedůvodnou. Poznamenala, že se J. Ž. na základě rozporované plné moci posléze domáhal nahlížení do správního spisu, což žalovaný odmítl s poukazem na nedostatečnost dané plné moci, přičemž i tento postup byl plně aprobován nadřízeným správním orgánem. Pověřená pracovnice žalovaného v konečném návrhu zdůraznila, že rozporovaná plná moc nebyla řádná. Nesouhlasila s názorem žalobkyně o přepjatém formalismu žalované a podotkla, že odpor má z hlediska procesu daleko větší kvalitativní dopad do práv účastníků řízení než jejich běžná vyjádření, a proto je třeba zákonitě klást větší nároky na obsah odporů a k nim doprovodných listin.
11. Soud při ústním jednání na návrh žalobkyně provedl v intencích § 52 odst. 1 s. ř. s. dokazování listinami, a to čtením odporu ze dne 16. 3. 2017 proti příkazu žalovaného ze dne 8. 3. 2017, č. j. 6828/7.30/17-4, a doručenky datové zprávy vztahující se k tomuto podání, neboť tyto listiny nebyly součástí předložené spisové dokumentace, když žalovaný o tomto odporu vedl zcela samostatný správní spis.

Posouzení věci soudem

12. Soud předesílá, že žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se žalobce může po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení domáhat, aby soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odstavce 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
13. Podmínky řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu jsou podle názoru soudu splněny, neboť žalobkyně podala žalobu včas a po bezvýsledném vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti ve správním řízení, jak vyplývá z podání žalobkyně ze dne 9. 5. 2017, jehož součástí bylo též uplatnění práva na ochranu před nečinností podle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu. Toto podání žalobkyně adresovala Státnímu úřadu inspekce práce jakožto nadřízenému orgánu žalovaného, přičemž z předložené spisové dokumentace nevyplývá, že by zmíněný úřad opatření proti nečinnosti žalovaného přijal. Podle žalovaného navíc Státní úřad inspekce práce potvrdil jeho právní názor o tom, že předmětný příkaz nabyl právní moci, tudíž by ani nebylo logické, aby činil nějaká opatření proti nečinnosti.
14. Na tomto místě soud konstatuje, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Soud zdůrazňuje, že proti příkazu žalovaného ze dne 8. 3. 2017, č. j. 6828/7.30/17-4, sp. zn. S7-2017-119, zjevně byl podán odpor, a to v zákonem stanovené lhůtě ze strany J. Ž., který se v samotném odporu ze dne 16. 3. 2017 označil za zástupce žalobkyně v plné moci. Vlastní podání odporu ostatně nezpochybňoval ani sám žalovaný. Mezi účastníky řízení bylo sporné, zda byl tento odpor podán osobou k tomu oprávněnou, či nikoli, a zda tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nastaly účinky odporu předvídané v § 150 odst. 3 větě druhé správního řádu, podle které se podáním odporu příkaz ruší a řízení pokračuje.

16. Ze správního spisu vedeného žalovaným ve věci kontroly pod sp. zn. I7-2016-474 soud zjistil, že žalobkyně dne 2. 3. 2016 udělila J. Ž. plnou moc „*k jednání ve věci kontroly č. j. 4971/7.50/16-1, sp. zn. I7-2016-474*“. V této plné moci je dále výslovně uvedeno, že „*[z]mocněnec je jako jediný oprávněn jednat v rámci této kontroly i případných souvisejících řízeních a ve věci je oprávněn k veškerým úkonům jménem společnosti včetně podpisu dokumentů, činit podání a podávat opravné prostředky*.“ Existence této plné moci i její konkrétní znění byly žalovanému zcela nepochybně známy.
17. Podle názoru soudu je správní řízení o správním deliktu vedené žalovaným pod sp. zn. S7-2017-119 nepochybně řízením souvisejícím s předmětnou kontrolou vedenou pod sp. zn. I7-2016-474, neboť právě na základě výsledků této kontroly bylo se žalobkyní zahájeno řízení o správním deliktu sp. zn. S7-2017-119, ve kterém žalovaný vydal výše označený příkaz. V tomto příkazu ostatně žalovaný mimo jiné odkázal i na protokol z předmětné kontroly ze dne 24. 5. 2016, č. j. 4971/7.50/16-5. Soud má za to, že pokud byl J. Ž. na základě zmíněné plné moci ze dne 2. 3. 2016 oprávněn zastupovat žalobkyni v rámci kontroly, což žalovaný nijak nepochybně a s J. Ž. jednal jako se zástupcem žalobkyně, byl J. Ž. oprávněn žalobkyni zastupovat i v souvisejícím řízení o správním deliktu sp. zn. S7-2017-119, které na předmětnou kontrolu přímo navazovalo a z jejích závěrů vycházelo.
18. Soud proto považuje odpor proti příkazu žalovaného ze dne 8. 3. 2017, č. j. 6828/7.30/17-4, sp. zn. S7-2017-119, který dne 16. 3. 2017 podal J. Ž., za podání osoby oprávněné zastupovat žalobkyni v daném řízení, tudíž za podání přičitatelné žalobkyni. Odpor byl tedy přípustný, podán osobou oprávněnou a včas. To znamená, že podáním daného odporu byl předmětný příkaz v souladu s § 150 odst. 3 věta třetí správního řádu zrušen a žalovaný byl povinen v řízení o správním deliktu vedeném pod sp. zn. S7-2017-119 pokračovat.
19. Nad rámec uvedeného soud podotýká, že pokud měl žalovaný nějaké pochybnosti o tom, zda byl J. Ž. oprávněn zastupovat žalobkyni při podání předmětného odporu, bylo povinností žalovaného postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu, vyzvat podatele k odstranění nedostatku podání v podobě absence příslušné plné moci a poučit jej o tom, že v případě neodstranění předmětného nedostatku nebude k odporu přihlíženo. V případě, že by podatel na takovou výzvu nereagoval, bylo by namíste následně vyzvat též žalobkyni, neboť s ohledem na předchozí zastupování žalobkyně J. Ž. v rámci kontroly sp. zn. I7-2016-474 bylo možné považovat pokračování vztahu zastoupení za velice pravděpodobné. Povinnost vyzývat v obdobných situacích podatele a následně také účastníka řízení k předložení plné moci jednoznačně formuloval zdejší soud již v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 15 A 104/2016-28, a Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 26. 1. 2017, č. j. 1 As 290/2016-33, nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 As 266/2014-32, (všechny rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz).
20. V žádném případě však žalovaný popsaný zákonný postup při odstraňování nedostatku podání spočívajícího v chybějící plné moci nerealizoval, byť bylo z odporu ze dne 16. 3. 2017 naprosto zjevné, že je činěn v zastoupení žalobkyně, která v něm byla jednoznačně identifikována jako účastník řízení zastoupený na základě plné moci J. Ž. I v případě, že by soud akceptoval názor žalovaného, že plná moc ze dne 2. 3. 2016 neopravňovala J. Ž. k zastupování žalobkyně v řízení vedeném pod sp. zn. S7-2017-119, je podle názoru soudu zcela zjevné, že žalovaný porušil své povinnosti vyplývající z § 37 odst. 3 správního řádu, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

když se ani nepokusil domnělý nedostatek plné moci odstranit zákonem předvídaným postupem. Namísto toho žalovaný naprosto v rozporu se zákonem vyznačil na předmětný příkaz doložku právní moci.

21. Podle již zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 As 266/2014-32, dostupného na www.nssoud.cz, platí, že „[v] případech, kdy prvostupňový správní orgán dospěje k závěru, že jím vydaný příkaz nabyl právní moci, avšak účastník je přesvědčen, že podaný odpor způsobil zrušení napadeného příkazu [může se jednat o spor o existenci odporu, o včasnosti odporu nebo o podání odporu osobou (ne)oprávněnou], nastane situace, ve které nemůže dojít ke „kontrolě“ ze strany nadřízeného správního orgánu ve smyslu § 92 správního řádu. Není rovněž možné, aby takový účastník napadl samotný příkaz řádným opravným prostředkem – odvoláním (§ 81 odst. 1 správního řádu); dle zákona jediným možným řádným opravným prostředkem proti příkazu je odpor podaný proti nepravomocnému příkazu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, č. j. 1 As 51/2013-58). Účastníku proto zbývá jediná možná smysluplná a efektivní obrana v jeho situaci, a sice brojit proti „nečinnosti“ prvostupňového správního orgánu, neboť v takové situaci je podstatou tvrzení účastníka, že jeho včasný odpor způsobil zrušení příkazu, avšak prvostupňový správní orgán nepokračoval ve správním řízení a nevydal rozhodnutí ve věci.“
22. Vycházejí z citovaného názoru Nejvyššího správního soudu, se kterým se plně ztotožňuje, zdejší soud shledal, že se žalobkyně na soud obrátila se žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s. zcela oprávněně, neboť tento postup byl jediným možným způsobem, jak se mohla domoci pokračování ve správním řízení a vydání meritorního rozhodnutí.
23. Z výše uvedených důvodů pak soud posoudil žalobu jako důvodnou, neboť žalovaný byl nečinný, když nesprávně nepřijal odpor podaný zástupcem žalobkyně J. Ž. jako podání osoby k tomu oprávněné, a v důsledku toho v rozporu s § 150 odst. 1 větou druhou správního řádu nepokračoval v řízení o správním deliktu vedeném pod sp. zn. S7-2017-119. Soud proto žalovanému v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil povinnost v předmětném řízení vydat ve věci meritorní rozhodnutí, a to ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci rozsudku. Tuto lhůtu stanovil soud s přihlédnutím ke skutečnosti, že ve správním řízení lze očekávat rozsáhlejší dokazování, neboť se týká tří skutků a žalobkyni vytýkané porušení povinností se vztahuje k celkem osmi zaměstnancům, z nichž někteří mohou být podle příjmení cizinci.
24. Návrhu žalobkyně na provedení důkazu výsledkem J. Ž. soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. nevyhověl, neboť toto dokazování považoval za nadbytečné vzhledem k tomu, že pro posouzení důvodnosti žaloby plně postačoval obsah předložené spisové dokumentace a soudem provedené listinné důkazy (odpor a doklad o jeho doručení žalovanému).
25. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 17 841 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT; účast při jednání soudu – § 11 odst. 1 písm. g) AT], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT], z částky 800 Kč Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jako náhrady za promeškaný čas [osm půlhodin strávených cestou ze sídla advokáta k jednání soudu a zpět (doba jízdy v každém směru = dvě hodiny) po 100 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 AT], z částky 2 092 Kč jako cestovného ze sídla advokáta k jednání soudu a zpět (2 x 181 km; spotřeba paliva 5 l na 100 km; základní sazba náhrady za použití vozidla 4,10 Kč na kilometr a průměrná cena motorové nafty 33,60 Kč za litr stanoveny podle vyhlášky č. 333/2018 Sb.) a dále z částky 2 749 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Doplnění žaloby ze dne 28. 3. 2019 soud nepovažoval za důvodně vynaložený náklad, neboť žalobkyni nic nebránilo v tom, aby relevantní část argumentace obsaženou v tomto podání uplatnila již v žalobě; právní zástupce žalobkyně ostatně za toto doplnění žaloby odměnu ani nepožadoval.

26. Výrok III. tohoto rozsudku o vrácení přeplatku soudního poplatku má oporu v § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Žalobkyně zaplatila soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, ačkoli podle položky 18 písm. d) sazebníku poplatků, který je přílohou zmíněného zákona, činí soudní poplatek za žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu pouze 2 000 Kč. Žalobkyně dále při podání žaloby zaplatila soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, tato částka však byla žalobkyni vrácena výrokem II. usnesení zdejšího soudu ze dne 4. 7. 2017, č. j. 15 A 136/2017-11, jímž byl současně odmítnut návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě. Ke dni vydání tohoto rozsudku proto činil přeplatek soudního poplatku toliko 1 000 Kč. Přeplatek na soudním poplatku bude žalobkyni vrácen z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem ve lhůtě stanovené v § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích, a to na účet, který soudu sdělí její právní zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 22. května 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)